

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2022 roku w Warszawie

sprawy G. S.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o wysokość emerytury rolniczej

na skutek odwołania G. S.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 10 września 2019 roku, znak: (...)(...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że od dnia 1 października 2019r. przyznaje G. S. emeryturę rolniczą w pełnej wysokości;
2. przyznaje adwokat A. S. ze Skarbu Państwa – kasa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) powiększoną o podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej G. S. z urzędu.

UZASADNIENIE

G. S. w dniu 16 października 2019r. złożyła odwołanie od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 10 września 2019r., znak: (...)(...), przyznającej emeryturę w części. Zarzuciła błędne wyliczenie świadczenia i wniosła o przyznanie prawa do emerytury w pełnej wysokości.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że decyzją z dnia 7 marca 2012r. została jej przyznana renta z tytułu niezdolności do pracy po tym, gdy lekarz orzecznik orzekł, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy. Świadczenie rentowe było wypłacane w części składkowej wnoszącej 85,18 zł miesięcznie, natomiast część uzupełniająca renty została zawieszona z uwagi na fakt, że w listopadzie 1998r. ubezpieczona otrzymała w drodze dziedziczenia po rodzicach 1/4 część gospodarstwa rolnego. Sprawa o dział spadku i zniesienie współwłasności w tym gospodarstwie trwa wciąż od 1999r. Od dnia 1 października 2019r. ubezpieczona została przyznane prawo do emerytury w kwocie 316,88 zł miesięcznie, tj. 1/3 część pełnej emerytury rolniczej. Decyzja w tym przedmiocie jest sprzeczna z przepisami, ponieważ ubezpieczona spełnia przesłanki do emerytury rolniczej w pełnej wysokości, gdyż nie prowadzi działalności rolniczej. Na potwierdzenie swojego stanowiska ubezpieczona powołała się na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 1997r., II UKN 39/96 i z 27 maja 1997r., II UKN 145/97, w których Sąd Najwyższy wypowiedział się w zakresie wykładni art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz wskazał, że przesłanką jego stosowania i zawieszenia wypłaty części uzupełniającej emerytury lub renty jest prowadzenie działalności rolniczej, nie jest nią natomiast samo posiadanie lub dysponowanie gospodarstwem. Ubezpieczona podkreśliła, że tak jest w jej przypadku,

ponieważ jest posiadaczem gospodarstwa rolnego, ale nie prowadzi działalności rolniczej, gdyż jest osobą samotną, schorowaną, niepełnosprawną i niezdolną do prowadzenia działalności rolniczej. W ocenie ubezpieczonej powyższe okoliczności powodują, że zachowuje ona prawo do emerytury rolniczej w pełnej wysokości (odwołanie z dnia 14 października 2019r., k. 3 – 4 a.s.).

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 listopada 2019r. wniósł o oddalenie odwołania, a uzasadniając swe stanowisko wskazał, że z urzędu przyznano G. S. prawo do emerytury rolniczej od dnia 1 października 2019r. w kwocie 316,88 zł miesięcznie. Część uzupełniająca emerytury została zawieszona na podstawie art. 28 ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2019r., poz. 2998 z późn. zm.). W myśl tego przepisu część uzupełniająca świadczenia podlega zawieszeniu, jeżeli emeryt nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej. Uznaje się, że emeryt zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem lub współwłaścicielem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego. Organ rentowy podkreślił, że na podstawie aktu notarialnego z 26 listopada 1998r. ubezpieczona stała się współwłaścicielem gospodarstwa rolnego w 1/4 części o powierzchni 23,27 ha, co uzasadniało zawieszenie części uzupełniającej świadczenia w myśl art. 28 ust. 3 i ust. 4 w zw. z art. 38 ust. 3 ww. ustawy, które wskazują na domniemanie prawne dotyczące prowadzenia działalności rolniczej. Wobec tych okoliczności wysokość emerytury rolniczej została ustalona w prawidłowej wysokości (odpowiedź na odwołanie z dnia 12 listopada 2019r., k. 5-6 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. S., ur. (...), zamieszkuje wraz siostrą T. S. w gospodarstwie rolnym położonym we wsi R. 18, gmina P.. Gospodarstwo rolne, objęte aktem własności ziemi nr (...) (...) (...) z dnia 15 lipca 1975r. o powierzchni 24,63 ha, składa się z działek nr ewid. (...), (...), (...), (...) i na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej było w 1/2 części współwłasnością H. i K. S., rodziców G. S. Poza tym J. S., siostra H. S., była w 1/2 części właścicielką ww. gospodarstwa rolnego. Po śmierci J. S. udział w gospodarstwie rolnym nabył H. S. i S. K. po 1/2 części. W dniu 26 listopada 1998r. H. S. i K. S. darowali przypadający im udział wynoszący 1/2 część we własności nieruchomości swoim córkom G. S. i T. S. w udziałach po 1/2 na rzecz każdej z nich. G. S. i T. S. stały się współwłaścicielkami nieruchomości objętej aktem własności ziemi w udziałach po 1/4 części każda z nich. Po śmierci H. S. na podstawie ustawy spadek nabyły K. S. w 1/4 części, a także G. S., M. K., W. S. i T. S. w części po 3/16, z tym, że wchodzący w skład spadku udział w gospodarstwie rolnym nabyli w 1/4 części K. S., G. S., W. S. i T. S.. Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019r. Sąd Rejonowy w Wołominie I Wydział Cywilny dokonał działu spadku po J. S., zmarłej w dniu 4 października 1997r. oraz po H. S., zmarłym w dniu 4 czerwca 1997r., a także zniesienia współwłasności nieruchomości objętej księgą wieczystą Kw nr (...) i ustalił, że obecnie współwłaścicielami działek gruntu nr ewid. (...), (...), (...), (...) o łącznej powierzchni 24,63 ha, objętych aktem własności ziemi nr (...) (...) (...) z dnia 15 lipca 1975r. jest m.in. G. S. w 5/16 częściach. Sąd dokonał również działu spadku po J. S. i H. S. oraz zniesieniu współwłasności ww. nieruchomości oraz nieruchomości położonej w N. gmina P. o numerze księgi wieczystej Kw nr (...) w ten sposób, że G. S. otrzymała na wyłączną własność działkę gruntu nr ewid. (...) o powierzchni 7,6679 ha, natomiast drewniany dom mieszkalny położony na działkach nr ewid. (...) i nr ewid. (...) pozostał do wspólnego, osobistego i dożywotniego użytkowania K. S., G. S. i T. S. (akt notarialny z 26 listopada 1998r., k. 12 – 132 akt KRUS, postanowienie Sądu Rejonowego w Wołominie I Wydział Cywilny z dnia 12 kwietnia 2019r., sygn. akt I Ns 1042/04 wraz z uzasadnieniem, k. 84 – 96 akt KRUS). Postanowienie Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 12 kwietnia 2019r. nie jest jednak prawomocne. Została od niego złożona apelacja, ale postępowanie apelacyjne od 14 czerwca 2021r. pozostaje zawieszona na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa – Praga z dnia 14 czerwca 2021r., k. 97 a.s.).

G. S. od czasu pojawienia się problemów zdrowotnych z kręgosłupem w 2005r. zaprzestała pracy w gospodarstwie rolnym. W związku z problemami zdrowotnymi, w dniu 23 lutego 2012r. wystąpiła do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z wnioskiem o rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym (zeznania G. S., k. 103 - 104 a.s., wniosek z 23 lutego 2012r., k. 1-11 akt KRUS).

Orzeczeniem Lekarza Rzecznawcy Kasy z dnia 27 marca 2012r. G. S. została uznana za trwale całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. Zarazem jako niecelowe uznano przekwalifikowanie zawodowe ubezpieczonej (orzeczenie Lekarza rzeczoznawcy Kasy z 27 marca 2012r., k. 24-25 akt KRUS). Decyzją z dnia 16 kwietnia 2012r., znak: (...)(...), Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego przyznał ubezpieczonej rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym na stałe od dnia 28 lutego 2012r. Świadczenie było wypłacane w części składkowej wynoszącej 255,74 zł miesięcznie, natomiast część uzupełniająca została zawieszona z powodu prowadzenia działalności rolniczej (decyzja KRUS z 16 kwietnia 2012r., k. 34 akt KRUS).

G. S., w celu uzyskania dodatkowych środków na swoje utrzymanie w czasie, gdy pobierała rentę tylko w części składkowej, hodowała bydło. Od około 2019r. zaprzestała jednak hodowli bydła z uwagi na nasilenie się problemów zdrowotnych i ze względu na pochyloną pozycję kręgosłupa oraz poruszanie się o kulach, co wiąże się z występującym u niej zesztywniającym zapaleniem stawów kręgosłupa, zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa, kifozą i lordozą. Poza tym ubezpieczona cierpi na nadciśnienie tętnicze oraz ma jeszcze dużo innych chorób współistniejących. Od wielu lat leczy się u ortopedy, kardiologa, neurologa, a także lekarza pierwszego kontaktu. Ze względu na problemy zdrowotne, od wielu lat nie pracuje w gospodarstwie rolnym. Ziemia leży odłogiem, nie jest dzierżawiona, ani nie są pobierane przez ubezpieczoną dopłaty. Ubezpieczona utrzymywała się i utrzymuje ze świadczeń wypłacanych przez KRUS, poza tym zaciąga pożyczki u znajomych czy rodziny, a także próbowała uzyskać pomoc z Urzędu Gminy P.. Otrzymała jedynie wsparcie finansowe na zakup węgla, a poza tym Urząd Gminy finansowo nie wspiera ubezpieczonej. Ubezpieczona mieszka wraz z niepełnosprawną siostrą, która również nie wykonuje prac w gospodarstwie rolnym (dokumentacja medyczna, k. 107 a.s., zeznania G. S., k. 103 - 104 a.s.).

Decyzją z dnia 10 września 2019r., znak: (...)(...), Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego przyznał G. S. emeryturę rolniczą w wysokości dotychczas pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. w kwocie 316,88 zł od 1 października 2019r. z zawieszeniem części uzupełniającej świadczenia (decyzja KRUS z 10 września 2019r. – nienumerowane karty akt KRUS).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego obejmującego w szczególności dokumenty. Wśród tych dokumentów znalazła się dokumentacja organu rentowego dotycząca przysługującego ubezpieczonej prawa do renty rolniczej i emerytury rolniczej oraz dokumentacja medyczna, jak również orzeczenia wydane w sprawie o dział spadku i zniesienie współwłasności. Ponadto podstawą dokonanych ustaleń były zeznania ubezpieczonej, które zostały ocenione jako wiarygodne. W części obejmującej informacje o stanie zdrowia G. S. były one zgodne z tym, co wynika z dokumentacji medycznej oraz z tym, co stwierdziły organy orzecznicze KRUS po złożeniu przez ubezpieczoną wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Jeśli chodzi natomiast o zeznania ubezpieczonej dotyczące nieprowadzenia działalności rolniczej, to Sąd dał im wiarę biorąc pod uwagę dane dotyczące stanu zdrowia G. S. oraz naoczną, dokonaną podczas rozprawy, obserwację ubezpieczonej, która porusza się o kulach i ma pochyloną podstawę. Ze względu na to zasadne jest zaaprobowanie jej zeznań, w których wskazała, że nie jest w stanie prowadzić gospodarstwa rolnego i wykonywać w nim jakichkolwiek prac.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie G. S. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie art. 28 ust. 1-4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 266) wypłata emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia ulega częściowemu zawieszeniu na zasadach określonych w ust. 2-8, jeżeli emeryt lub rencista prowadzi działalność rolniczą. Zawieszenie wypłaty dotyczy:

- 1) części uzupełniającej emerytury rolniczej lub renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy,

2) emerytury lub renty inwalidzkiej z ubezpieczenia społecznego rolników indywidualnych i członków ich rodzin w części równej 95% emerytury podstawowej

- i obejmuje całość lub określony ułamek tej części świadczenia; ilekroć w ust. 3 i 5-7 jest mowa o zawieszeniu wypłaty w całości, w połowie albo w jednej czwartej - rozumie się odpowiednio zawieszenie wypłaty tej części świadczenia, jej połowy albo jednej czwartej. Wypłata ulega zawieszeniu w całości, jeżeli emeryt lub rencista nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, z zastrzeżeniem ust. 5-7 i 9-11 ustawy. Uznaje się, że emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego, nie uwzględniając:

1) gruntów wydzierżawionych, na podstawie umowy pisemnej zawartej co najmniej na 10 lat i zgłoszonej do ewidencji gruntów i budynków, osobie niebędącej:

a) małżonkiem emeryta lub rencisty,

b) jego zstępnym lub pasierbem,

c) osobą pozostającą z emerytem lub rencistą we wspólnym gospodarstwie domowym,

d) małżonkiem osoby, o której mowa w lit. b lub c;

2) gruntów trwale wyłączonych z produkcji rolniczej na podstawie odrębnych przepisów, w tym zalesionych gruntów rolnych;

3) gruntów i działów specjalnych należących do małżonka, z którym emeryt lub rencista zawarł związek małżeński po ustaleniu prawa do emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia;

4) własności (udziału we współwłasności) nieustalonej odpowiednimi dokumentami urzędowymi, jeżeli grunty będące przedmiotem tej własności (współwłasności) nie znajdują się w posiadaniu rolnika lub jego małżonka.

Ponadto, zgodnie z art. 28 ust. 11 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, w przypadku, gdy rencista lub emeryt uprawniony do emerytury z art. 19 ust. 1 prowadzi działalność rolniczą z małżonkiem podlegającym ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu z mocy ustawy, wypłata nie ulega zawieszeniu.

W rozpatrywanej sprawie organ rentowy przyjął, iż ubezpieczona nie zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej, gdyż w jej posiadaniu znajduje się gospodarstwo rolne. Zdaniem Sądu Okręgowego, dla dokonania oceny, czy istnieją podstawy do zawieszenia części uzupełniającej emerytury rolniczej istotne jest ustalenie, czy działalność rolnicza jest przez ubezpieczoną faktycznie prowadzona.

Wykładni historycznej, zmierzającej do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy współczesny ustawodawca miał na celu uzależnienie wypłaty świadczeń od wyzbycia się przez rolnika, który uzyskał prawo do emerytury lub renty gospodarstwa rolnego, będącego jego własnością lub w jego posiadaniu, dokonał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 6 maja 2004r. (II UZP 5/04, OSNP 2004/22/389). Wynika z niej, że współcześnie rolnik uzyskuje prawo do świadczeń bez konieczności wyzbycia się gospodarstwa rolnego. Skoro rolnik uzyskuje prawo do świadczeń nie dlatego, że wyzbył się własności lub posiadania gospodarstwa, lecz dlatego, że z powodu wieku lub stanu zdrowia utracił zdolność do pracy w gospodarstwie rolnym, czyli możliwość jego prowadzenia, to wypłata świadczeń rolniczych nie może kolidować wyłącznie z utrzymywaniem się statusu ubezpieczonego rolnika, wynikającego z prowadzenia przez niego gospodarstwa. Zawieszenie wypłaty świadczeń nie dotyczy zatem osoby jedynie posiadającej majątek nieruchomy w postaci gospodarstwa rolnego, lecz tylko takiej, która prowadzi gospodarstwo rolne, które powinno

przynosić i z reguły przynosi jej dochód. Posiadacz gospodarstwa rolnego, który utracił możliwość jego prowadzenia i uzyskiwania tą drogą środków utrzymania, zachowuje prawo do świadczeń w pełnej wysokości.

Zdaniem Sądu Okręgowego przepis art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników należy interpretować w zgodzie z art. 6 pkt 1 i 3, w którym podmiotem ubezpieczenia nie jest właściciel lub posiadacz gospodarstwa rolnego, lecz wyłącznie osoba prowadząca działalność rolniczą w posiadanym gospodarstwie rolnym, oraz w zgodzie z art. 38 pkt 1, ustanawiającym domniemanie, że właściciel gruntów zaliczonych do użytków rolnych lub zarejestrowany dzierżawca takich gruntów prowadzi na nich działalność. Z konkluzji Sądu Najwyższego, wyrażonej w uzasadnieniu powołanej uchwały, wynika że swoista i nietypowa konstrukcja art. 28 ust. 4 pkt 1-7 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników prowadzi do sformułowania wniosku, że ustawodawca przewidziane w nim przypadki prowadzenia gospodarstwa rolnego zmarginalizował z punktu widzenia zawieszalności wypłaty świadczeń i uznał, że mimo własności lub posiadania gruntów, działalność rolnicza nie jest prowadzona (por. wyrok z dnia 7 lutego 2002r., II UKN 49/01, OSNP 2003 nr 22, poz. 552). Zastosowana w tym wypadku technika legislacyjna sugeruje przyjęcie, że wyliczenie zawarte w punktach 1-7 służy wyłącznie ułatwieniom dowodowym. Rolnicy będący właścicielami gospodarstw wymienionych w art. 28 ust. 4 pkt 1-7 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników nie muszą wykazywać, że nie prowadzą w nich działalności rolniczej; ten fakt uznaje sam ustawodawca.

W art. 28 ust. 4 nie została określona definicją ustawową prowadzenia działalności rolniczej sytuacja emeryta lub rencisty, który jest właścicielem (posiadaczem) gospodarstwa rolnego. W przepisie tym mowa jest o wypadkach, w których "uznaje się, że emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej". W tych wypadkach będący właścicielami gospodarstw rolnych emeryci lub renciści nie muszą udowadniać nieprowadzenia działalności rolniczej; wynika to z ustawy. Nie oznacza to jednak, że w każdej innej sytuacji niż te, o których mowa w art. 28 ust. 4, właściciel (posiadacz) gospodarstwa rolnego jest tylko z powodu własności (posiadania) rolnikiem prowadzącym działalność rolniczą w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2009r., II UK 46/09, LEX).

Mając na uwadze powyższe przepisy uznać należy, że przesłanką zawieszenia wypłaty części uzupełniającej emerytury lub renty na podstawie art. 28 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników jest prowadzenie działalności rolniczej, a nie samo posiadanie lub dysponowanie własnością gospodarstwa. Zwraca w tym zakresie utrwalona już w judykaturze wykładnia ww. przepis, zgodnie z którą wypłata części uzupełniającej świadczenia rolnika, który będąc właścicielem lub posiadaczem gospodarstwa rolnego faktycznie nie prowadzi w nim działalności rolniczej w rozumieniu art. 6 pkt 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 . o ubezpieczeniu społecznym rolników, nie ulega zawieszeniu na podstawie art. 28 ust. 1 i 3 w związku z ust. 4 tej ustawy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004r., II UZP 5/04, OSNP 2004/22/389; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015r., I UK 222/14, LEX; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 czerwca 2015r., III AUa 915/14, LEX; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 września 2014r., III AUa 2548/13, LEX; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 marca 2014r., III AUa 1348/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 czerwca 2009r., III AUa 255/09, LEX).

W przedmiotowej sprawie ubezpieczona wykazała, że działalności rolniczej nie prowadzi od wielu lat z uwagi na zdiagnozowane u niej schorzenia kręgosłupa oraz poruszanie się o kulach. Z przedłożonej dokumentacji medycznej wynika, że cierpi na zeszytniające zapalenie stawów kręgosłupa, a poza tym ujawnione zostały u niej zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, kifoza, lordoza oraz różne schorzenia współistniejące.

Występujące u ubezpieczonej schorzenia, ich specyfika, przebieg oraz pojawianie się z upływem czasu jeszcze innych chorób i dolegliwości, faktycznie uniemożliwiły i wciąż uniemożliwiają jej wykonywanie pracy rolniczej w gospodarstwie rolnym, nawet w zakresie hodowli bydła. Potwierdzają to zeznania, jakie ubezpieczona złożyła. Wskazała w nich, że kiedy pobierała rentę – z uwagi na niską kwotę świadczenia – hodowała bydło, ale zaprzestała hodowli w roku 2019, a wcześniej od wielu lat nie wykonywała prac w gospodarstwie. Zdaniem Sądu jest to wiarygodne, biorąc pod uwagę, że do wykonywania tego rodzaju prac niezbędna jest sprawność ruchowa przynajmniej w zakresie pozwalającym na poruszanie się bez kul. Ubezpieczona tymczasem porusza się o kulach, jest pozycja w trakcie ruchu jest mocno pochylona, co wskazuje, że faktycznie po stronie ubezpieczonej brak jest fizycznych

możliwości realizacji prac związanych z hodowlą bydła, które wykonywała w przeszłości w celach zarobkowych. Poza tym ubezpieczona od wielu lat nie wykonuje także i innych prac w gospodarstwie, ziemia nie jest dzierżawiona i leży odłogiem. Ubezpieczona nie pobiera też dopłat w związku z posiadaniem gospodarstwa rolnego.

Mając na względzie powyższe Sąd zważył, że przy pomocy przedstawionych dowodów osobowych i dokumentów ubezpieczona obaliła domniemanie wynikające z art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Z dokumentacji medycznej oraz zeznań ubezpieczonej wynika w sposób jednoznaczny i zbieżny, że od około 2019r. ubezpieczona nie wykonuje żadnych prac w gospodarstwie. Tego zresztą nie kwestionował pełnomocnik organu rentowego, składając oświadczenie na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2022r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy zważył, że organ rentowy niezasadnie zawiesił ubezpieczonej wypłatę części uzupełniającej emerytury rolniczej począwszy od 1 października 2019r. i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. została dokonana zmiana zaskarżonej decyzji zgodnie z punktem 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd, na podstawie § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2019r. poz. 18), orzekł o przyznaniu adwokat A. S. kwoty 90 zł powiększonej o podatek od towarów i usług.